

MINU
KALLIS
ABIKAASA

Kõik saavad teada, mida tema mees
talle ei räägi...

KIMBERLY BELLE

Originaali tiitel:
Kimberly Belle
My Darling Husband
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike elavate või juba lahkunud inimestega, samuti firmade, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Kimberly S. Belle Books, LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E03409522
ISBN 978-9949-82-893-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armastusega Fransile ja Saskiale.

Loodetavasti saate seda raamatut üsna pea ka hollandi keeles lugeda.

INTERVJUU

Juanita Moore: Härra Lasky, aitäh, et täna minuga räägite ja oma lugu Channel 7 Action Newsiga jagate. Ma tean, et teil pole lihtne rääkida sellest, mis juhtus teie perekonnaga.

Cam Lasky (silmi kissitades): Kas te võiksite neid tulesid maha keerata?

Juanita: Need tuled on vajalikud selleks, et meie vaatajad teie nägu näeksid, ja inimesed tahavad tungivalt teid näha. Te ei ole nüüd juba kuid meediaga suhelnud, ja meie, kes me oleme teie lool silma peal hoidnud, tahame väga teie enda suust, esmaallikast, kuulda seda, mis juhtus ja kuidas te olete sellele järgnenud kuud üle elanud. Teist on päris kuulsus saanud, ehki...

Cam: Ma usun, et õige termin, mis sotsiaalmeedias praegusel ajal ringleb, on *kuulsusest sitapea*. Kas ma võin seda televiisoris öelda... sitapea? Me ei ole ju otse-eetris, ega?

Juanita: Ei, me ei ole otse-eetris. Toimetajad lõikavad selle koha välja, aga kui te saaksite oma vastused sündsuse piires hoida, säästaks see neil hiljem palju tööd.

Cam: (ei vasta)

Juanita: Nagu ma just öelda tahtsin, ei ole need jutud, mis on teie koju sissetungist saati välja tulnud, teid just selle loo kangelasena kujutanud. Te olete kallaletungija, pettur, rahaahne kaabakas.

Cam: Kahju, et mul vuntse ei ole, muidu keerutaksin neid.

Juanita: Toon teile välja vaid mõned teie kohta ringlevad lood: te olete seotud maffiaga, olete saatanliku sekti juht, teie köögid toimisid rahvusvahelise lastekaubitsejate kamba salajaste kohtumispaikadena...

Cam: No see viimane on lihtsalt naeruväärne. Ja täielik vale. Need kõik on.

Juanita: Aga siiski. See, et teie kohta on kirjutatud kõiki neid ebasoodsaid lugusid, tundub kindlasti...

Cam: Sissetungiv. Pealetükkiv. Ärritav. Inimesed armastavad asju välja mõelda, kas pole?

Juanita: Ma pidasin silmas kriitikat.

Cam (õlgu kehitades): Ma olen sellega nüüdseks harjunud.

Juanita: BBC tegi seriaali Ameerika suurimatest sulidest ja tõi teid ära klassikalise näitena ameerika ärimehest, kes ei peatu edu saavutamiseks millegi ees. Netflix peab praegu läbirääkimisi saate „Ameerika ahnus“ taaselustamise üle, teie lugu kolmes esimeses osas domineerimas. Ja Facebookis eelmisel kuul ringi liikunud küsitluse kohaselt olete te Pharma Bro ja Martin Shkreli järel Ameerikas kõige vihatum inimene.

Cam: Noh, kui juba Facebook nii ütleb, peab see tõsi olema.

Juanita: Ja ometi olete te juba kuid meediaga rääkimisest keeldunud. Meie paljud telefonikõned ja meilid ja sõnumid jäid vastuseta. Te ähvardasite kohtuga, kui minu toimetaja või mina teid rahule ei jäta.

Cam: Vastab tõele.

Juanita: Seda kuni eilseni, mil te täiesti ootamatult minuga ühendust võtsite ja intervjuusooviga lagedale tulite. Te olite tegelikult üsna pealekäiv. Miks nii?

Cam: Noh, ma ilmselt arvasin, et on aeg asjasse selgust tuua.

JADE

14.51

Ma olen Westmore'i Muusikaakadeemia parklasse keeramas, kui teda märkan, meest, kes nõjatub tellistest hoone tahatud tähtedega betoonsildi vastu. Armiline nahk. Mustade raamidega prillid. Kiit-sakad olad vihma vastu kühmu tõmmatud. Atlanta on lahe kohale pidama jäänud troopilise tormi saba valduses, mis paiskab niisket kuumust Tennesseei välja, ja see mees kannab sedasama pragulist nahkmantlit, nagu oleks jaanuar ja mitte augusti algus. Ta käed on justkui sooja saamiseks sügavale taskutesse surutud.

Ma kihutan mäest üles piisavalt kiiresti, et rehve vilisema panna, samal ajal roolil olevale nupule vajutades. „Helista Camile.“

Sellal, kui kõne ühendatakse, heidan ma pilgu küljepeeglisse, püüdes meest puude ja põõsaste seast eristada.

Toidupood. Küünesalong ja joogastudio. Eile Starbucksis ulatas ta mulle steviapaki enne, kui seda küsida sain, mis paneb mind mõtlema, kui palju kordi oli ta mind seal näinud, kui ma magustajat kookoselate sisse segan.

Cami sügav hääl kõmiseb läbi autokõlarite. „Mul on hetkel tege-mist. Kas ma võin sulle poole tunni pärast helistada?“

Minu abikaasa vastab alati, isegi siis, kui tal on kiire. *Eriti* siis. See on meie kindel reegel sellest ajast saati, kui meie vanim laps Beatrix nelja-aastasena mänguväljakul kukkus, end oimetuks löi ja kolmest kohast käeluu murdis. Camil oli tol ajal käsil Inman Parki restorani renoveerimine. Ta oli kaetud ehitustolmuga ja vaidles töövõtjatega, kelle igaks teiseks sõnaks oli *üle*. Üle tähtaja, üle töötanud, üle eelarve. Ma helistasin talle tol päeval kolmkümmend korda, murest meeletuna ja kiirabi tagaosas rappumas, lohutades samal ajal hirmunud last ja püüdes rahutatut põngerjat süles paigal hoida. Cam ei tundnud oma telefoni tagataskus sumisemas, ei märganud ekraani minu saadetud üha meelegeitlikumaks muutuvatest sõnumitest järjest helendama löömas.

Viimase saatsin siis, kui Beatrixi kandraamil lastehaiglasse sisse sõidutasime.

„Sinu tütar on haiglas, Cam. Võib-olla võtaksid telefoni ja helistaksid meile mõnikord.“

Õel ja väiklane, ma tean, aga ma ei ole kunagi nii raevunud olnud. Või siis nii väga muretsenud. Või siis suisa hirmust kange.

Beatrixiga oli kõik korras. Kuid meie Camiga kaotasime tol päeval viis aastat oma elust.

Nüüd ütlen ma Camile: „Ta on siin.“

„Kes on kus?“

„See mees. See jõle tüüp, kellest ma sulle rääkisin, prillide ja juuksekrunniga. Ta on siin, Westmore’is.“

„Noh, võib-olla tal on musikaalselt andekas laps.“

Pööritan silmi, tõstan käed roolilt. „Jajah. Ja ta käib lihtsalt juhtumisi minuga samas spordisaalis ja teeb sisseoste Whole Foods konservtoitude vahikäigus alati, kui ma selle poe uksest sisse astun.“

Tagaistmel kallutab Baxter end oma turvatoolis nii palju ettepoole, kui saab. „Hei, issi!“

„Hei, semu. Kas oled emmele seltsiks?“

Kui tema õhukesed helepruunid lainjad juuksed välja arvata, on meie poeg nagu Cami suust kukkunud. Baxter noogutab innukalt. „Ta viis mu Bruster’isse ja siis sundis ta mind külmutatud banaani võtma.“

Ja ta on selle pärast endiselt turris, ükskõik kui palju kordi ma selgitan, et toiduvärvid on tema kuueaastasele kehale kahjulikud ja et kulbitäies Lillas Dinosauruses, mida ta pidevalt lunib, on rohkem värvi kui jäätist. Tumedasse šokolaadi kastetud banaan on meie raskelt saavutatud kompromiss.

Pööran end oma istmel ringi ja hoian sõrme huultel, minu järgmised sõnad Camile on: „Loomulikult ei ole sel mehel musikaalselt andekat last. Ma ütlen sulle, Cam. See tüüp jälitab mind. See on nii.“

„Kes jälitab?“ küsib Baxter tagaaknast välja vaadates. „Kes, emme?“

Eiran teda ja kontrollin peegleid, neid kõiki, aga mees on kadunud. Pargitud autode rivi, kallak minu asukohta ja tiheda liiklusega tee vahel; meest pole kusagil. Isegi kui näeksin oma istmelt temast mingit märki, on sellel tänavalõigul kümneid inimesi, jalakäijaid ja jooksjaid, töötajaid, kes on tulnud korraks välja, et hingata värsket õhku või käia lähedal asuvas väikeses toidupoes, katusega pinkidel istuvaid ja suhtlevaid inimesi. Kui see mees endiselt seal on, oleks tal lihtne end massi hulka peita.

Ja ometi kindlustas ta selle, et ma teda parklasse pöörates nägin, kas pole? Viis, kuidas ta oli üleni musta riietunud nagu keegi, kes keset päeva ülemise korruse kaudu sisse murrab. See, kuidas tema selg sirgu läks ja pea jõnksatades kerkis, kui ta minu autot märkas, kuidas ta läbi tuuleklaasi mulle otsa pörnitses, nagu esitaks mulle väljakutse. Nagu *tahaks*, et ma teda näeksin ja kardaksin. Võib-olla *sellepärast* ta ongi mulle mitu päeva järgnenud.

Ma ahmin õhku, kui miski mulle pähe turgatab. „Jumal küll, Cam. Aga kui see ei olegi mina, keda ta jahib, vaid L-A-P-S-E-D? Mis siis, kui see on põhjus, miks ta mulle kõikjale järgnenud on, sest ta püüab neile ligi pääseda?“

„Miks ta peaks lapsi jahtima?“

Ma krimpsutan nagu viisi peale, kuidas ta seda ütles, peljates juba ette vestlust, mis mul Baxteriga hiljem maha pidada tuleb. „Ma ei tea. Lunaraha saamiseks. Jubedaks kahtlaseks asjaks, mida ma ei taha kõva häälega välja öelda, sest sa oled kõlaris. Pealegi, ma ei taha sellele mõttele energiat anda.“

„Nende sõnade ütlemine...“ Miski paugatab taustal, metall kõval metallil. Cam ootab, kuni heli vaibub. „Nende kõvasti välja ütlemine ei pane asja päriselt juhtuma, tead seda sama hästi kui mina. Ja miks peaks ta meie lapsi jahtima, kui siin linnas on tuhandeid teisi perekondi, kellel on uhkemad autod ja suuremad majad kui meie omad? No piisab ju vaid ühest pilgust meie tänavale ja on selge, et seal leidub rohkesti suuremaid kalu.“

„Jah, aga sinu pilt on Atlanta Magazine’i esikaanel.“ Kui Cam kohale ilmub, hakkavad kõik nihelema. Pead pöörduvad, kehad liigutavad end, pilgud jäävad pidama. Atlanta Steigikuningaga restorani minemine on nagu rokkstaariga väljas söömine. Teenindajad, peakokk, teised restoranikülastajad – nad kõik tulevad meie juurde, et Cami paistel peesitada.

Ja Cam teab, et ta on nähtav, isegi ilma oma kokavarustuseta. Pak-sud mustad juuksed, kandiline lõug, sirged valged hambad, mida ta sageli välgutab. Minu abikaasa on nägus mees, aga sellele lisanduv pikkus on see, mis ta märgatavaks teeb. Peaaegu kaks meetrit suurt Vahemeremaa meest.

„Mine räägi maja turvamehega. Selle jaoks ta seal ongi.“

„Ja ütlen mida? Et kõnniteel seisab üks imelik mees? Tee on ühiskondlik omand.“

„Tõsi, aga ma olen kindel, et turvamees tahaks teada, kui kedagi nende klientidest jälitatakse. Anna talle vähemalt selle jubeidiku kirjeldus.“

Värisen, kui selle vestluse reaalsus mööda mu kaela ülespoole nihkub. Võib-olla ma eksin. Atlanta on suur linn, mis võib tunduda tõeliselt väikesena. Ma põrkan kõikjal kokku tuttavate inimestega. Võib-olla on see kõik mingi veider juhus.

Ma mõtlen tagasi esimesele korrale, mil seda meest märkas, mõni päev varem läbi Kale Me Crazy akna. Seal ma olin, istusin üksi baaris oma telefoni ja smuutiga, mida ma ei tahtnud, löömas surnuks tühja tundi, mis jäi laste mängukaaslastega kohtumise ja neile järele minemise vahele, kerides läbi Pinteresti lehekülgi. Tundsin end kurvast ja nostalgiliselt nende kontorite ja butiikide pärast,

mida olin varem disaininud, enne seda, kui kohtusin Camiga. See oli enne seda, kui tema nimi sai Atlanta tippklassi kokakunsti sünonüümiks, enne seda, kui ma tulin lagedale elegantse, kivi ja metalli kasutava stiiliga, millest sai tema brändi äratuntav osa, enne seda, kui ma kolme aasta jooksul endast kaks beebit välja pressisin ja selle poe kinni panin. Aga tol päeval tõtsin ma pilgu ja see mees oli seal, vaatas mind, silmad päikese käes kisis.